

жалъ да види красныхътъ Миливоя, на когото е Ружица животътъ избавила. Той седна уморенъ на единъ каменитый скомень, зе Миливоя, погледа го съ наводненны очы и го благослови, като каза: Любезный и красивый сыне! Милостивы Богъ нека ты даде здравіе, да на радость набаща си и майка си порастешъ, а благороденъ и голъмъ мъжъ да бъдешъ.»

»О мой драгий Милораде, каза майката на детето; дано даде Бъгъ, да насъ нашыхътъ сыньтъй обича, споредъ както вашата дъщеря васъ обича, и да бъде равенъ на нѣйнытъ благородны мысли! и тогава ніе ще бъдемe най честны родители.»

Този день бѣше съ голъмо угощеніе свършенъ, Милорадъ и Ружица седъха на първо мѣсто; Рушмиръ седъше при Милорада, а господжа Елена при Ружица. Сичкытъ гости бяха твърдъ веселы. Отъ много години не е никой видѣлъ Рушмира толкози веселъ и задоволенъ. Той е самичакъ казалъ: Тѣй задоволенъ съ сърдце и душа, споредъ както съмъ днесъ, никоги не съмъ билъ въ животътъ си. Моето бесно неприятельство, любезни Милораде! прави ми найголъма радость; какво е по блажено, отъ съгласіето и мирътъ?! Сега осѣщамъ: да ся мързость и неприятельство раждатъ въ пакълать; а любовьта и приятельството на Небето!

Ние треба днесъ да бъдемe весели, каза Рушмиръ. ами и паметни, всякый пре нежели дето испіе, има да каже по едно хубаво наздравленіе.